

פלטר. ופת שלנו אם אפקה ⁶²⁴ עכ"ם אפי' ←
ע"פ שלמה ישראל. אסורה שום בישולי עכ"ם
זהינו גזירות תלמידי שמא וחליל ←
ישראל מוחת הגלים מותר. פ"י משומן
ובתבבער ⁶²⁵ הגלים מצא ⁶²⁶ חומן, נך פ"י רשי'
ול' ⁶²⁷, והו"ל בחיה ואמר' ⁶²⁸ בגמ' דמייקרא
בשיל. בתרתי ש夷 והשוא בשיל בחדא
שעתא, ומעשו של ישראל ניכרין בה
שהרי גמר ויכירו שאם לא חתה בנחלים
עדין לא גנמר ומ"ה מותר, אבל אם הפק בהם
מעט ולא הוציא מהם אוור אלא היפוך בעלמא
אסור שהרי הנחמו ונמור ביד עכ"ם. וזה כלל
בדול כל שתנהמו וגמור ביד עכ"ם אסור,
ולביבך אני אומר ⁶²⁹ שהוורק עץ בטורני של
עכ"ם כרי להתיר פתו שום בישולי עכ"ם
שאין במשערו ממש ואסורה. רбелא עזו גמי⁶³⁰
מבשל בחרוא שעתא ועזו [איו] מעלה ואני
מוריד זלא עבד ולא מתיר ואיתמי הכא מותר לו
פורתא ⁶³² מאי דהה כשלול בלא עזו, כיון
דלא מינבר פורתא הוא. תוכא אטורה דתחלילתו
וגמור ביד עכ"ם הוא. וכקראמרי' לעיל הד'
אליאמו יג) כל היכא דלא מינבר בישולית
לאו כלום הוא ולא מישורי בכלי במעשיה
דיישראל והינו גמי דאי' יהונתן פת ג' מלאות
יש בה ⁶³³ אלמא דבעינן או' דשיגי ⁶²⁰ ישראל
תנורא או שיאפה את הפת או שיתחה את
הגחלים, ואלו הוה שרי בהשלכת עץ כמה
מלאות ויש בהו והיכי אדר יוחנן ג' מלאות. ←

נמצא בגדוד א' שלנו אלא בא' הרכבת, ושם גורם אותו (במקום ר' יוחנן) ובו ר' שסמן לנו לאח'ו. — שלש מלאות: היטק התנהו, חותמי הנחלים, ואפיקות. גודסא זו בלשון הדיו"ח ומצתת בדוא"ש הנ"ל, 634 ובדר'יך' שלנו (טה' ב', לדבי' אפקו) וחותמה מתוויה, דעין יצא או מוציאו. 635 מהותה הבה"ח שם. 636 אה' א: אה' 637 בפי הרואה"ז ע' 81, ומשליך להקה. 638 א: שידורי. 639 רמב"ם הי' מכלות סדרות יוז, כי נזקיל לא זוק אלא עץ כבוי. 640 ע' טפ' החליקות שכין אונשי מורה וכוכי אשי סי' ל (מדרגיות עמי 147) ושם נתמכו, ועי' תג' ס"כ, מעשה הבאים מק' עמי. 641 הילא בתוס' ד"ה ואחות ורא"ש סמן עז, ועיין אור ודו"ע סימן קב". 642 א: אה' 643 אה' מורתת. 644 א: ועתה, שאאן עז. 645 לא מזאתה, גם בתהLOWE מ"ז בחוב חתום וש' מי שלש מלאות יש בטה' ב' בם בתרות הבית הנ"ל, דלא נבן ובם בתרות הבית הנ"ל, ב' שפ', 624 א: שאפאה. 625 א: אע"פ. 626 הגביע (ובעיר ותשיקו תרגום ויהון שגוני). 627 א: ובהפטן, וכן נזכר. 628 כן בם בכ' אבל ברוד שצ"ל יחולת מהמתה ומוציאיה חום הנמלטם. 630 לת' א. 631 והובא בשם רבינו בתורת הבית א' ו' (עמ' גז, ב' לדPsi הפסך), ועיין בפי' הר"ן (עמ' טה, ב' לר' טפס). 632 ואיפלו אם תאריך שעשו החועל בלבד מעש מורה יותר ממה שהיה מחייב מஸלו בלא עזע, מכל מקום וא/or ביזון דלא מגיבר וכו'. 633 הנ"י ישדרל באשר על גבי חלים ובא עכרים והפרק בו מותה. הילוי וכי מי אליהם לא לא הפרק בהה (עטרכו) הוה בשיל בו' (נמראו לא', א). למלא וכו'. 634 ב' בתרות הבית הנ"ל, דלא

השכנות הפת יתר גROL משל שמן מפניהם שהוא חי נפש והכל צרכין לו תור ותוא מעשה נשים, לפיכך לא רצח להתריד החמור ⁶¹⁴ תחילה, ועוד שכיוון שהפט מטבחו עכ"ם הוא חש שם היה מתר מקטצת וממושך היה מזולגן בכלן לפיכך התיר את השמא, ואע"פ כן הודה לר' שמלאי דאי לאו ודר לו ליה ביב רינא שריא הרישרי תריזיתו ולא היה ⁶¹⁵ חושש למולגן שכיוון שהתר ⁶¹⁶ שמן וסת היה מורה להם בכל דבר שאין הzcירוב יוכלים ⁶¹⁷ לעמוד בו אין גוזין עליהם כלום, ואטיקנא בגמ' ר' יוחנן אמר אפי' פלטר עכ"ם ה"מ בשדה אבל בעיר לא, אפשר לפרש דברי יותנן במקומות שאנו פלטר ישראל אמר ⁶¹⁸, וזיש החל ולומר אף' יש פלטר ישראל והוא שואה פלטר שאין בו חנותות כי' והוא בשדה מורה, אבל בעיר לא אי' איכא פלטר ישראל אבל לי'א פלטר ישראל מורה ⁶¹⁹, ודבר ריבינו הנadol זל' מיטן כן לפ' שבtab מש' בירוש' במקום שאין פת [של] ישראל מצוה עמו ⁶²⁰ עליה והתירות מפני חי נפש, משמע אפללו בעלה, ובلدן מן הפלטר אבל בעל הב' לעולם אסור' בין עיל' בין בר' ראיית בחשות ⁶²² הגאנונים זיל' מותר לאכול פת של עכ'ם בשבת אם אין לו פת אחרית דכשבת אסור להעתנות הלך מורה, ולפי מה שפירשו ⁶²³ את בחול בכח'ג בגן שאין שם פלטר ישראל ואין לו פת אחרית מורה אלא שהם התירו בשחתת פאי' מ"ה את איני ישב הפת קודם שיתיר את השמן, ואפשר מפני חממי ישראל גורליים ומתרין את הפת מודר ע"פ שהם קסנים מתלמיים שמי וחלב בחכמה ובמנין, שהרי אפי' ר' יהודת הנשיא קטון היה כדורויש בגמרא ⁶²⁴, ואמללא דשרא תורה ⁶²⁵ הוה שרדי נמי ⁶²⁶ זה, שכל גוירה שרוב ⁶²⁷ הציבור יוכלו לעמוד בה אע"פ שלא פשתה כל ⁶²⁸ ישראל אדריך להתריה ב"ר גROL מון הדאשין בחכמה במנין, ואם בשטה אין שום ב"ר יכול לבטלה, אבל אם לא פשתה בדברים מפני שאין יוכלו לעמוד בה אפי' קטון מתריה, ומ"מ צדקה היתר ב"ר דהא קכilio עלייהו, ראי לא קבilo עלייהו מעיקרא אינה צדקה היתר והינו טעם ודמן, ואע' אם לא התיזרה אין להם רשות לבזק את העם באוותה גוירה לא להקלות ולא לשמה, וכתיב במאורה אתם נארים ואויתם קובעים הגוי כלו ⁶²⁹, כלומר עד דאיכא גוי בולו ⁶³⁰, אבל הכלמים ותלמידיהם והיחירם נזהרים בהם כדרמי לא תשטע מיניה דאיכא, כל' אל ואמרו דבר שמווע משמו שאיינו מככל החכירים, וכן נמצוא בתשובות הגאנונים זל' מאן דאכיל פת של עכ'ם אין מלקין אותו אבל מוכיחין אותו ואטוד לומר דבר שמווע מפי ביתו המדרש, אבל מקום שנגןו ⁶³² לאכול פת של עכ'ם, אלמא איכא זוכתי דנהגו, ובירושלמי בפרקן ⁶³³ גרטס' ובבלר מז הפלטר ולא עבדני כה, כלומר אין העם עשיין בן אלא אוכליין פת ⁶³⁴ של עכ'ם, ואני תהה למה לא התיר ר' יהודת הנשיא את

השער השביעי

להיכול סח ס

השליטן היה סוף פלטב' מדור עזז
כלכלה דיל מוקם עליון סס פלטב' וכל
החת' של עיר' אסורה
ולמה אסורה
ספנ' קרוב' והוועת'
חיששו

השיעור השביעי

לחת לתוכן יין . ואמרין עלה בנהנה אמר חזקה לא שננו אלא שדרך אבל ברוע אסור בהנהנה . מי שנא ממורים לרבען דשו רחן לעבור זוהמא הכא למתוק טעמא . ור' יוחנן אמר בירע נמי מותר ומאי שנא ממורים לר' מאיר ואמר בהנהנה התם אית ליה מעמא וממשא הכא לית ליה לא טעמא ולא ממשא . וכחוב הרב אלפסי זיל והלבתא בחזקה ררבינה דר' יוחנן הווא ומכאן לנוטן חומץ לתוך נרפסין צונגן שמכשין שהוא אוסר את הכל בהנהנה . והראב"ד זיל כתוב בפירושו בסוף השוכר שבע"א דחולקיה אף יין בmittים כל שחן ראוין לשתייה בתורת יין מהמת היין ואפי ע"י הרחק אסורה בהנהנה וכמו שאני בותכ בשער חמיש' של בית הייזואנו מחור וכמו שכותבי שם . ומורי הרב ר' יונה זיל כתוב רשותה אליכא דר' מאיר ורבען המתני' קאמטר ראית ליה אף בסתם יין יין בין אסור כollow בהנהנה אבל אין הא קי"ל ברשבב' בסתם יין דאפייל יין בין דמיין נפק שכט' וכל שכט' יין לתוך בכשין יהוה חולקיה יטברו قولן חוץ מרמיין נפק דויע-כollow מותריין וזה נראה נכון ועיקר . ובין ג לתוכן יין או חומץ אסורי באכילה . ולענין שנינו בפ' אין מערירין אלו דברים של עון חולתיות זויתו נלומקא מנולגין ר' יוסי אמרה ה בוגמ' זיתו נלומקא מנולגין פשיטה לא צוריכא חמרא רמא ברו קמ"ל הני מהמת משחאה השלווחי אסוריין . הובי רמי ר' אמי בר' חנינא עינתו נשפטת . והלהבה בת' קדרשא ר' בין הבי ובין

הנשׁור

בביוּזְלִי נָכְרִים. וְחַלְקָה מֵגֶר דָּין כְּפָה וְמַתְלֵל חַנְגָּר דָּין פָּלֵר בִּצְוֹלִין. מֵסָדָנִים שָׁלָמְרוּ מִטְוָלִין; וְכֵמָה יְמַלֵּל מַטָּמָה צִיטָלָן. וְמֵה קָדְגִּי סְנָכָנָה נְגַל לְמַעַן מִטָּלָה זו. וְכֵן מֵגֶר דָּין חַגְּלִיל טָמֵן זו וְגַדְרָה טָמֵן זו מִטָּסָנְתָוִיל גְּכִירָה וְגַדְרָה טָמֵן זו גְּנוּזָה וְגַדְרָה :

שענינו ב' אין מערין אלו רברים של ע"נ אסורים ואין איסורן אישור הנאה הפת והשמן והשלקות שלחן. ונרטין
הثم בנים' אמר רב כרנו א"ר יוחנן *פת לא התרוה בכית רין מכל דאייא מאן דשייר אין דבי אהא
וברבוי אמר פעם אחת יצא רב לשדה והכיא לפניו ע"נ אחד פת פורני מאפה טאה אמר במה נאה פת זו מה ראו
וכבם לאמרה זאשנין מה ראו חכמים לאמרה משום חתנות ופרקין אלא מה ראו חכמים לאמרה בשירה בסבורין
כى העם לומר התיר רב את הפת ולא היה רב כי לא התיר את הפת . רב יומק ואיתימא רב שמואל בר יהודאי
אמר לא בך היה מעשה אלא פעם אחת הלך רב כי למקום אחר וראה רוחק לתלמידים ואמר אין פלטר
בסבורין כל העם לומר פלטר ע"נ ולא היה רב לא אמר אלא פלטר ישראלי . א"ר חלבו אפי' למאן ראמר פלטר
ע"נ ה' מ מקום שעין בו פלטר ישראל אבל במקום שיש בו פלטר ישראלי אסור ור' יוחנן אמר אפי' תימא פלטר
ע"נ ה' מ בשדה אבל בעיד לא משום חתנות ויש לפרש דר' יוחנן לא פליג אדר' חלבו אבל לטפיו היתира קאתי
דאפי' בעיר כל הייכא דילכא פלטר ישראל מפלטר ע"ג שרי מרד' חלבו ואיתיר יוחנן למיטמר דבשרה ע"ג דאייא בעיר
המוכחה לו פלטר ישראל לא מתרחנן לייה לשדרוי ולמוכן מרדכיא פלטר ישראל שבעיר בין רbeschיה מיהא אין
פת פלטר ישראל מצויה . וכ"ג מדברי הרב אלף ז"ל ה比亚 בחלבות דא גרגשין בירושלמי במקום שאין

ברק הבית ב**בית שלישי שער שביעי**

ב' יובל לנכט זולפי קנן מון גאלטן ר' יוסף ומיומנו
אסורה למול נ' ק' כה מענין הלג' פנס מהת בכ' ר' גאנז
מהת פ' ולג' נבדה סוכ' גל' צערו ור' מאקס דודק גאנז
ה' ק' פלער לטברין געט נדר' סגניע ט' וכוחם גאנז

וחששו הכהנים שם חה הא
סנה של עין גדי מורה ברא
אל אבל עין גדי מורה עזנו
בדרכו שאמר הכהן
וקרא לך ואכלתו מובזה
ולקחנה בגבוניה לברך: דוקא
וקרא קדמאר וטילו בפיך מפי ניכר

פת ישראלי מצויה בדינוהא דליהו פט של עון אסורה ועמעמו עליה והתרורה מפניהם חי נפש משמען דבל' היבא דלייא פלטר ישראל התרורה ואפי' בעידן ואען דלפום נמריה משמע רפת לא התרה בכבר'. כראמר רב בהנא פט לא התרה וכורדיםין הרם מיטמיך ואזיל ר' יהורה נשיאה אכתייה דר' שמלאי שמעיה אמר לו שמלאי לא ריתת אתמול עמנו בבית המדרש בשחרתו את השמן אמר לו בימינו תחיד את רפת ואמר ליה אם כן קרוין כי דינא שריא ר' ר' חלבו ר' יונתן הדחכא למאן דאמר תחיד רבי את הפט קאמר זולדיזה לא סל' מטראשל' וטרו כה' חלבו ר' יונתן משמע דתנווג בה הוה ובעכל כי הא דלייא פלטר ישראל מניחין אותן על היתרין ליקח מפלטר עון וטיעמא דטילתא מושם דגזרת הפט הוה להגורה שאין רוב הצבור יוביל לעטורה כה כל גזרה שאין רוב הצבור יטילן לעטורה כה בול בד' לבטול דרבנן בד' חברו אעפ' שאינו גול במוהו בחכמה ובמנין כראיה התרם בפ' אין מעמידין ולפיכך עמעמו עליה אמראי התרורה מושם היינפש כראיה בירושלמי לפיכך פסק הרב אלפסי זיל בהלכתה בדברי הירושלמי ומיהו רוקא מן הפלטר דרבנן איין פלטר עון הובירואיתר נמי בירושלמי למלמד זדורוקא במקומו שאין פלטר ישראל ברראמר ד' חלבו אבל מבעל הבית אפי' אין לו מה יאכל אסור א"כ מושם סכנת נש נון שהעתנה הרבהה יוכתב הרמב"ז לכתב שהעתנה שלשה ימים והרמב"ז לכתב

מלכム נימפס למתקום וכמפני פקנוג וקהל נר ומכלם פגמו ראיותימי שכחוב מזיאתי בתשובה הנאנוין זיל רציך צמוץ מטבון. ולל מותר לאכול פה של עו"ן בשבת אם אין לו **ולענין** כת פלאט מטבון. שבעון שאין שם פלאט ישראל ואין לו פת אחרית מותר אלא שהתרו בשבת-אפי' מבעל הכתה מזיקין מזוקין ופס נסיך נר אמר אין שם פלאט ע"כ. ומורי הרב זיל כתב ואלו בני אדם שמתאכטני עם הנברים אין להם לאכול טפת בעלי בתיים אלא יש להם לחור וליקח מן הפלאט. ע"כ. והאוכול *לחם של בעלי בתיים אף' לבתו של עו"ן ואפי' שלא בעיר שאין שם חש חתנות עובר על נזירות בר' שככל מקום אסרו זום ואם תלמיד חכם הוא אסור לספר שמעה ממשו גנרטין הותם איכו מנכית ואכיל אמץ' רמה א אמר לה רבא לא תשענינה דאיבו דאכיל נהמא דארמא. וטעמא דפלאט דריש רכיזו דעשה למיבור לכל אין בליךחו קירוב הרעה כל קך אכבל בבעל הבית יש בו קירוב הרעה טפי ואיכא למינזר בה טפי משום חתנות. ואלא מידזו במוקום שיש פלאט ישראל אפילו מפלטר עו"ן אסור שלא התרו אלא במקומות שאין פת ישראל מצויה ומשום חי נפש בראיותה בירושלמי.ומי שיש בירא פת או שיש פלאט ישראל ויש פלאט עו"ן עושה פת יפה ממנה או ממי אחין בירא של פלאט ישראל מותר لكنות מפלטר עו"ן רכיזו שהותרה לגמרי הותרה כל היכא דליקא פלאט ישראל כמו זה שדרעהו של וזה נהזה יותר בפת פלאט וזה מפני חשבתו בעינו הרי זה כפת דוחקה לו. ובן נהנו רעת מורי זיל. וליקח מבעל הבית פת של פלאט או ליקח מפלטר פת של בעל הבית. יש לדורך אסננה ביהן ביהר מעיקרא אופחד בסוף ומבחברא דבלחדר מעיקרא אלין בחו להקל ולהחמיר. והלכך פת של פלאט

שנמצא

ביהר שלישער שער שביעי בדק הבית

וניסענו מילכש חטבך קיכבך :

זהירות זמני כתיב צהוב

• 14 •

אותה משלש מלאכות ע"כ רבר' מורי מופת בחום התנוור ומקרב כשולן וכל זה היא לולענין דין שאור בישולין מה הן בפ' אין מעמידין אלו דברים של ע"ג אסורה אמרין עליה בוגם שלקות מנא לן א"ר חייא אבלתי ומים בכפתת תנתן לי ושותית מה מם שלא נשתנו מבירותיו על ידי האור כלומר לא אשר יוכלו לרבר שלא היה ראוי מעיקרא ושין מידי אוור בתיב אורייתא אלא מדרבנן וחזקתה מהם משום בנויחון אמר רב שמואל כי אין בו משום בישולי נקרים במורה מתנו זחק כל שאיןו עולה על שולחן מלכים לאוכל ייונינו אירא ביינינו גני בטנים ארדי וריבסא.

חין ואין עליין על שולחן מלכים ליפת את ה
שם בישולי ע"ג . אבל למעשה דכאל כל שאין
בזה משוכן בישולי ע"ג . וההפק בראשיתו היה
כל שנאכל כמות שהוא חי דיסא נאכלת כמות
דיסא עולה ויש בה משוכן בישולי נברים . וזו
מי בירושלמי מפורש מוטלייה ונתקリストין וכובשי
ולהדר לכמות שהן קלות מה א"ר יומי ב' בז'

ובמkommenות שלא נהנו לאכול פחים הצריכין
ומסתחררא שאין לך כל קיסם וקיסם שאינו
מקולתו של פת . ומנגנון של ישראלי חולב
הדברים שאמרו משום שאר בישוליהם . שניין
וain איסורן איסור הנאה הפת והשלכות שלו
בר אנא דאמר קרא אכלה בכוס השבירני
שלא נשתנו מבריתין על ידי האור אף כי
אמרו אלא מה שנשתנה על ידי האור מר' ^{ר' יוסי}
לאכילה והוישר לאכילה על ידי האור . ואין
וקרא אסמכבתא בעלמא . כלומר מררבנן ^{ר' ר' יוסי}
בר יצחק אמר רב בל שנאכל במתות שהוא
הכי כפומברידת מתנו א"ר שמואל בר רב
בו את הפת אין בו משום בשולי עוגן . מא
פי' דנים קטןים ואדרי אין נאכלין במתותשו
בל שנאכל במתות שהוא חי הני יש בהן ט
לאכול בו את הפת הני אין עולין ו힐יך :
ועולה על שולחן מלכים וויליך למן דכא
בישולי עוגן . ולמן דכא אל כל שעליו עול
רחמים שנאכלים הן כמוון שעון חמוץ ומץיא
אל מותרין . ניחא כולחן שהן יכולין להשרו

רביינו ושם אוי משבירין פוק שׂ עבורה נהג טו שלט הנגידו

ונשים מלפני כביסת קדמוץ: מלך כל גזרו רומי חולון הוקם והגנון למדוקה גוזה כלב
זון סמל וולג' צפפניים חוויל לו בקמון וגון טמפליס ויטון נסס ולכטנו צוות: סרי אלן
הו ווין לך רוסט לסקטן לה לוסטונין וכו'. למוטו ציזען סלכטן צוין: [גמ'] מסות גוילו. ווס
לו נגאיין צו: ווינדי. שחלב וווס טק צו הרכס נחת זוועט
הורה אוור נקלח: מפי קהילס פטנום צו
הרבנן צו: פקידס קאנטעלס טס
ככשימים כחיב הא צייד בשעה של תלמידין קטנים
ככוש לפניהן דברי תורה הנדיין ונישו בעחרות
גלה להם רני תורה ודרא בסמיעה למה קאנטס
אל גאנטס ווועוד צוין קאנטס:
שטעמן בן יוחאי ואלה המשפטים אשר חזק שטוט ווועי:
לפניהם מה השיטה הזאת אינה גנויות לכל בירה
בר אין לד רשות לשער את עצם בדברי תורה
אלא לפניה בני אדם כשרין של עכרים
הנהה ⁶ חלב שהלכו נברין ואין איסור
היהה ⁷ התירובבשין ⁸ כבשים שדרכו לחתה כהן יין
וחומץ ותרית ⁹ טרופה וציר שאין בה דינה
והחיק וקרות של תלמידות וטולקמתה הרוי
הלבנה ח מתרני ¹⁰ ואין איסור איסור תארה:
אלוק איסוריין ואין איסור רבי בא בר
רבי יהודה רבי טימון בשם רבי יודשע בן
ליי חלב הנברין למא איסור טושים נילוי.
ועיניד אמר רבי ¹¹ שמואל בר רב צחיק מבני
האים הנחון בין הנברין ותני כן שלוש איסורים
הן אחד צב ואחד שוקע ואחד דומה לשכבה.
פעלייא הוון בחקלל ¹² איטונגליית קולותה דמייא
אשחון קמייא ¹³ [לא טייזין] ואונטן הננייני ומיחין
אני אומר אירים שוקע היה, בינווי דרבי ירמיה
אייגלני ניניתיה לדודה רוכבה אישתון קמייא
ולא מיתו אינגן תניינו וՓיתו אני אוטר ארט
שוקע היה. ותני כן אכפתה שניקר ואכלו
מננו עשרה בני אדם ובין יין שנטגלה ושטו מפנו
עשירה בני ארם אמר לו כל ולשות אהירין אני
אומר ארם שוקע היה. איד' ירמיה חלב הנברין
למה הוא איסור מושם תערובת ¹⁴ בהמה טמאה
וותני כן ¹⁵ ישראל יושב ¹⁶ בעדר והנברין חולב
ומביא לו ואני חושש. ¹⁷ פירען רבי יעקב בר
אהה בשם רבי יונתן פת מהלכotta של עיטועם
היא בר אני אומר מקום שפת ¹⁸ ישראל מציה
בדין הוא שתהא בת נברים אסורה ועם עמו
עליה ותירודות. או מקום שאין פת ישראל
מציה בדין הוא שתהא פת נברים מורת
ועיטומו עליה ואסורה. אמר רבי מנא וכי יש
עיטומים לאיסור ופת לא בחבשי נברים הוא
כךanno אמרים בקום שאין התבשיל ישראל ישראל
מציאין בדין הוא שייחו חבשי נברים מורתים.
אללא כי נקוט שאיין פת ישראל מזויה בדין הוא
שההא פת נברים אסורה ועיטומו עליה ¹⁹ הרתייה
מןני

מִרְאָה הַבָּ

מראה הפנים

四

עשרה

1

יונ"ד קיב הל' פט ושלכות של גויים

ט זאיין לחדיר אפילו במקום שנחגנו אלא בעט גוים ואוטו אין לו היתר עי' חיתוי שיחתא ישראל בגנחים וכיו' אבל פת' ישראלי שאפאו גוי הוא בכלי איסור שלוקות ובאותו לא נהגו היתר בשום מקום וועל' קאמר שלש מלכות בעט וכוב'. נפרק מין מעמידין (לט) מהר רבינו סילכלה כתני ריפחן דצנער גוי וולפס יטכלל לי נמי טנער יקלכל ולפלה גוי לי נמי טנער גוי ולפלה יטכלל וממה נא מהוי טנער למלען) דנקיעין לדנין קלמג'ס ווילטג'ס:

(ה) ונראה לי לפי דבריו דהא דמחלק בין פח פלטר לבעל הבית הינו בסתמא סתום פח פלטר למכוור וסתם בעל הבית לאוביל בעצמו אי נמי דבל' שעשוו לעצמו מקרי בעל הבית וכל שעשאו למכוד מקרי פלטר;

טבריאת

(1) של בעל בית אסורה לערלים בו ושל פלטור מותרת לערלים בו. כל זה נזכר ברכבתן של סול כמ"ס נקלין דלקס נל כן כהו כהן רמי עלייל נכס קרמן"ס זמקריה נלה לדין מילוק פג"ג לכמג נ"י דוגם קלח"ס כתני מטען נכס בלבני הרכבתן של צבכלון רמי כתני נעל מעינס דען כחן רמי נל ראה לומס מצונפה טרי סוס נמשוכס מכמג נפלות דטט נפלק ולטנו כתני נל דין מילוק: (2) ואין להתריר אפלו במקום שנזהג. פירוש

דרישת

לומר אף על פי שריבינו ראה הרבה תורת הבית כתוב ונראה והוא לומר שהרשכ"א מורה לנו כיצד ואינו נראה לנו כי מורה הירושלמי מאחר שהוא שאל כתוב מזרעיה הירח וה רק בשאנט פלטר מזרעיה וזה לפולר אינו מזרעיה והוא לישון הירושלמי איזו ממשען בן וק'יל. ערך כאן המגיהה:

חדושי הגדות

[ג] ב"ה בגילך נברא"כ (מי א) כלל נגמר ליתר מי דחמי

הגהות והערות

ישראלי ראשון מן פלטר והאריך להזכיר וליחס אליו מעת שבל עלי בחים ביד פלטר אסרו ושל פלטר ביד בעלי בנים מותר. (כה"ג בהבג"י אות כב):

שפטין כהו יורה רעה קיב הלכות מאכלי עופרי כוכבים טורי והב

87

באר היובל
 מכך נוצרו עליון טופוגרפיה מומ"ב כ"ג כהה"ס וכהה"ט ומ"ט תלול
 מישור גראניטי ומיינרל של קניון מומ"ב מישורי הנחלים המהווים חלק
 ממערכת הרים יבשתיים. מישורי הנחלים המהווים חלק ממערכת הרים
 יבשתיים נוצרו על ידי מים מימי קדם כדוגמת ת"א ות' מואס לאחת מהן מילוי עליון ועדיין
 מושג עתידי. מישורי הנחלים המהווים חלק ממערכת הרים יבשתיים נוצרו על ידי מים מימי קדם כדוגמת ת"א ות' מואס לאחת מהן מילוי עליון ועדיין
 מושג עתידי.

פדרי חרדיי – גיבורי נבגים שגדו כימיים מילויים ולבוכחים טוטוים נקיפים (המ' מל' פודר)

שפטין רשות

ערכי מנדטים סימן ציב

טשבצוות זהב

במנוג להומינס לילמו גומי שמלג וטמי נקלוקלי וזה סטטוס ע"מ
כן וכן נילמה עיקל שמי דין מורה יוס פלועה הוו טרי נצטם (ר"א כ"ז):
שיך למימר נטני ימיס טויפס כל לרע האנਸ מהך יטלול עכ"ל:
והרמב"ם נפלק ס' משלכות קידושים סמדים (ס"ט) ופלק ח' מסלכות

יש טוב (כל'ו) מכמ' מלכ' קלי"ג וכמ' כל' סמניד (פס) יס מולקן תרג' שפשיתא שייכאל בטהרה שחיה בדור ג' מודח עצמו ברגל וכו'. אף על גז לאקמן בסוף קיון מל'ו' מכמ' זמס אלט'יש בסיל נסה את אברהם עד סוף סדרא ומפטיר קורא כמו אתמול ומפטיר בירמיה (לא א) כה אמר יי' מצא חן במדבר עד הבן יקי' לי אפרים (פסוק יט). ובמצאי רاش השנה מבדיין כמו במצאי שבת אלא שאין מברכין על הבשימים ועל האש: שבת. פילוס ממדין אין מפסק דין

סימן תרבות

פרטרי רומי זיינט המבוואריפ בז'ה חסיטון
 מטרופת שמוסיפן בתפליה בעשרה הימים יעין בטיסון חקפ"ב: אם
 אומרים שליחותם בשכת שבתמים: ליווד בעשרה הימים מפה של
 גרים:

ר' יוסי:

למחרתו מתענן ומתרפלין תפלת תענית והוא עצום השביעי האמור בפסוק (זכריה ח יט) ובהלכות הימנולו ר' הילשוןו ר' הילשוןו יונהו השוואו:

שפירשתי לעלה ומוסיפין באבות זכרנו ובగבורות מי כמן ובהודאה וככתוב להחים ובשים שלום. ובספר חיים. ובאשכנז נהגין לומר בוקר וערב אחר סיום שמונה עשרה אבינו מלכנו על סדר אלף ביתא וכן כתוב רב עמרם. והחידים מהגעין בהן חוץ מבשכת שאין להתענות בו כלל. ונוהגין בספרד שוגם בשבת מרביתן לומר סליחות ותחנונים ואני תמייה על מנהגם שהרי אין מריעין בשבת (חנויות ט). ואיבא מאן דאמר הרעה בפה פירוש לומר העניות והם אומרים עניות ותחנונים ובאשכנז אין נהגין כן:

סימן תרג

ירושלמי רב חיה מפקיד לרוב אי את יכול למכיל כולי שתה בטהרה אבל דואו לא אבל שבעה ימים בשתה וכותב אבי העזרי קיבלתי אלו הם שבעה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים עד כאן וקורא אותו שבעה ימים לפ' בראש השנה לא היה צריך להזיריו לאכול בטהרה שפשיטה שיأكل בטהרה שחייב כל מניום פ"ל ג"ז) וכמלו רמי נמיין מקע"ז (לט) וכיון דעתכם ימי מסונה סמפלט נסמעם סמלס מוכן לפני נגמר דיון ניוס קפמוליס למן לך דבר נחן יומל מוה ומכל מוקס עכיזו אין מועלס בסוג/molcular מומנויס צקצק וזה כלל:

תרג' ירושלמי רבי חייא מפקיד לרב ובו. צפרא קמלו דטבם (ס"ג) גמלון לו יולל קוג עס קזח: ומי"ש בשם אבי הנוו' ר' באברהם סי' תקכט עט' רה עד סוף החיסמין. בס' דנני קלמ"ט צפוף מוכם לרעך הקבנה (ט"ו' ס' ז') ותני המלילי נמחמתה א' וכתחאכ'ן ס' (ק"ט) (ק"ז). ולמה' צמאכ'ן על דכני חפי'ס וה'ר צמושל מזונגעלה' הוונה דלון דק דודוק מולין נטלה לאיט נאו לייקו'ר טוכ' קומ' לטאל עגמו היל פה סל גויס לדמואס ליקומול הא' הי נטוג' נטע עדרה יומין' נכלולא שפה נמי ניג' מלי' הילע ע"כ ווון' וו טענה דליך דלאין לייקו'ר נצול היל' צמוניג מלחל טנטעה שעוז' נואר מליכלו הון' דלעמו ליזאל כי היס צהומן סיימים לננד פטיטו'ן סל' נמק'

ביבאו נשלפה חילכות ראש השנה

דרכי משה

תרב. (א) כתוב במנוגים (וריא טירנא מנתג עשייה עמ' קו) אם חל מלילה בין ראש השנה ליום הכהנים אין אומדים תחנון אבל אומרים פרישת

תרא בשני מטבחין וכבר מן והאלחים בר'. כמי לוכו שמייקלה: **כח אמר** "ה' מצא חן במדבר בר". כי מוגם קיט לשליל זיכרונות
לכמונת קדרון קדרון ובור מוכני. ג' :

תרב ואני תמה על מנהגך. ומי יוקף נמן טעם למשנוג עין צס:

רבך אמר עירין לעיל סימן תקפר בחדושי הגהות: **א*** עירין לעיל יר'ון חקמת, תקפ: **ב** סימנץ חרב תורה שצווין ברופאים שלנו הכרזוי ב"ח מהחדרים בסימן אחד ומוציאו שם זה לסייע סימן תורה, וסימן תורה שבדרכו שלנו מוציאין שם לסייע תורה וזה ובמהדרותינו חילקו את השם לשנים דהמאות שפיטיאו שיר לשלמין תורה: **ג** עירין למקן בכתב יוסט שמן תורה וכותב ולא נהגו כן אלא גם בהשכמת שירם ימים כסופרים אמורים שלשה וזרדים: **ד** ה' ה' רבנן שללוננו: **ה** ה' ה' רבנן שללוננו ונתקב לאורב בדורותינו גור זעירין בדורותינו:

שצד בית חדש אורח חיים טרג – תרד הלכות יום הכפורים בית יומך

תגרד פרשי ורמי דיניט חמוץוויס המבואריס בזה הטעין
להתענווה בערב יום כפוד מן התורה כתבי בסימן
חומר א'

ב מדפטו ועניהם את נשותיכם ש...
המשנית ליהודה ורו' בראשה

בהתשען חזרו שוכני ובר בתשען
מהגעין ובו. נפלק קמל לכלcum
(ט.) וגפלק גמל דיום (טמ):
וגפלק קמל לרעה קבנה (ט).
וכספמים פלק תלו דברים (טמ): וטם
תלמייל קיל קמל ליתענין צמצעה
למודך. וכסי יונף מיניש חיון
לתוכנו ט ווד נכסמייל לומר
למושר נטלון טו מונט לי שמן קבל
אכל כלינו סטענין. וט נומל
למדלמייל גערט על ברעם לא מקפל
היעני דחצעה וכשי מנטמע קרט
כלמייל ספקן עטמץ דחציעי שמולל
להתענות. נטעמייל ומלהקיס קיל
געלון עינוי יטסן דהיינו נומל נך
לסמייל הו כהלו ממענין נטעמייל:
וזא"ת. מהי קיטיג לייא וכי נחצעה
מטען וטה חמץ (טמ ט יט)
כלוחון כלוחנע עקל יוסט לאדרט גערט

מלי ערך של פשלין כנ"ל מילוי סמכות נפרק קמל לדרכות
 ז. תלרונעט עטער גנילס. מילנו מומן חכל סכל מהיג ועמיטס קודש
 ז. מפלס עליו סכמו כנ"ל המענה מסיעי ונטילוי מקמן קהממענעה
 דהאי קומל. כל הקמרנטה צמכלנא וספיה צמאנשי מעלה ענייו כהלו
שש

ונושה סבירות של היתר ואינו מתחורט על כן הספק חמור לנין הי
 מביאים חטא בדנק ואשם שבא על ספק בבי' כספים ולכן צרייך
 כל ארט להסתלק מן הספק:

תרג (א) והתרדי ריש מסכת ראש השנה [ג- כתוב טעם אחר
 שפשיטה שביו טוב היה לו פת טהור והכל לשין בחיקת
 לכבוד ים. טוב עכ"ל ומזה יש להנוג לרש כל אחד בכבוד ים
 טוב אבל לשבת משמע דאיינו צרייךadam כן לא היו נשאים רק שה
 מימים מיהו המנחה בכל מקום לעשווון אף לשבת ומתקנת עדוא (ב'ק
 פב). שתאה אש משכמת אופה בעודב שבת גן ואף על פי שאין ראייה
 כל כך מושם והחט הינה אופה בלאו הכי מכל מקום דואין דעתם ביה
 שם בדור שבת הויל ובקטו עדר שרם לרמי את לישנות המגרון:

וְהַלָּא וּבוֹרִי, כֶּן דָמְלוּ תַּקְפִּים נִמְנְגִירוּ נִגְמָנִים לְהַזֵּק מִמְנָגִירוּ הַן רָוְלִין
תַּחֲנוּן חַסְדִּי וְפַדְעִיל לְהַם כִּן נִכְלֵל [קְרַבָּה] נִמְהָ כִּמְכָרְבָּל וְעַנְיָנִים וְקַבְּלָל, וְעַיִן
כִּן עַל כְּרָמֵן לְהַמְּקִיד לְשָׁנִיר דְּמַטְבִּישׁ וְכִי מִקְתָּם קְרָל פְּלִין טַעַמְךָ תַּהֲטָעֵן
בְּרַמְּתָן בְּלָל בְּלָל בְּרַמְּתָן בְּרַמְּתָן בְּרַמְּתָן בְּרַמְּתָן בְּרַמְּתָן בְּרַמְּתָן

תרד וכי בתשעה מתרגנן וכו'. ואם תאמיר מי קשיא ליה דלמא מי עוד ערוב של עשרי כמי'ש מי רכתיב בראשוון בארכבה עשר יומ לחרש בערב תאכלו מצות ואותו ערוב ר'ל ערוב של חמשה עשר כבר תירצע התוספות פרק קמא דברכות דשאי החט דליך תאכלו לבסוף רמשמע הבי' בראשוון האכלו מצות אבל הכא כתיב וניגנים קודם בארכוב ומשמע וניגנים פיד ביטום החשיעי עכ'יל:

ונדרות אסית' סימן רמב"ם שהובא מוקד להדר כי משה מירושלמי מגילה פרק והקורא עומר ספרה ה"א בעזרתו תיקן שחרית אפין פה בערבי שבתות אבל ליתא שם שבתתא משכנתה, ורואה שהוא מוציא עפ"ז היישולמי שבת פ"א ספר חי מה בין פה לבין בתשיל בחשיל ורכו לאכול רוחה פת אין רוכו לאכול רוחה חמן אמרדין פת חמאת חמאת ביצה ודם נשאולן פת חמאת יבו עליו חולי לו והוא מינין קדחת, ובכן שפיר צדקה להשלמים לאופות בכל רשותו שליא י"ה פת חמ לסייעות העודב: ד) נב' הו נורפה עם דודיך ב"ה הגיסא, "ככל השונה" וככ"כ בחידושים מהירושלמי לטורו רשכץ:

תרד א תנוי רב. חייא בר רב מגדתי וגניתם וכו'. פירם רשי נפרק קמל לדלק פאהן סכ' קומר קול וענימס נפצעים חמילם בזענין ליט' הורע יוניה ורונו לחמלתו גוינו מבדון

כל למתן נחלה וטמייה טפי עזיף דהן מדקומר נעה על כרכן
לען מקפיד שענין מהשען וכי קרי
ענין גנטה מליכס וטמייה לדייס
קרי ענין וטוקופוט סקלימנו
לפיטו ולק כתני צפרק קמל
לכרכום (פ: "א" כללו) לעיקר קדרת
הוון מליחתי וווחם ווותם גוור

גשומה הלכות ראש השנה

כוחות יומם חכמים

שלא להטענתה בערב יום הכהנים ולחברותכו בסעודיה:

דרכי משה

תרגן (א) והרדרדי ריש מסכת ראש השנה [ג] כתוב ערום אשר שפישיא שבויות טוב היה לו פה טהור והכל לשין בתרוך בתיין לבכבוד ים טוב עכ"ל ומזה יש להניח לולש כל אחד בכבודו לזכר ים טוב אבל לשכת משמע דאיינו כדייןadam כן לא היו נשאים רק שהמים מיהו המנהג בכל מקום לעשוטין אף לשבת ומחקנת עדרא (ב' כ' ב'ב), שתהא האש משכמת ואופיה בעודב שבת גן ואף על פי שאין ראייה כלל כך משום דחמת הירחה ואופה בלאו הכי מכל מקום דואין דעתך ביתה ממשם בדור שבט היילן ובכטוו עדר שרם לרמי און לטעות המגרובן.

וחוטם בביון, איזו שושן צבוי לעז אווז יום גבורותם. ועין עלי סימן
תכ"ז (אות ב') דראי מקדרשין הלבנה עד אחר יום הקבוריים. כתוב מהרו"ל
(שם ס"ג) ז' אין אמרים אבינו מלכנו במגנה של עדר שבת שוכנה
ואין אמרים צו"צ' בשבות זו משום דכתיב (חלהים לו ז) משפטיך תחוה
רבה ואנו מבקשים שאיל יבא במשפט עמננו והמנוג שאורקירים אותו
וציריך כל אדם לחפש דרכיו אויל. עבר עבירה או ספק עבירה הצריכה
יותר כפלה מזרע עבידה כמו"ש היד יונגה בראש ברכות והכל בו
והטעט שעיל עבירה וראית מתחרט עלייה וירושה פשוכה אבל על ספק

תרד וכי בתשעה מתענין וכו'. ואם תאמיר מי קשיא ליה דלמא מי עוד ערוב של עשרי כמי'ש מי רכתיב בראשון בארכעה עשר יומ לחרש בערב תאכלו מצות ואתו ערוב ר'ל ערוב של חמשה עשר כבר תירצוי התוספות פרק קמא דברכות דשאי החט דליך תאכלו לבסוף רמשמע הבי' בראשון בארכעה עשר בלילה תאכלו מצות אבל הכא כתיב ונגינט קודם בארכו ובשםך ונגינט פיד בזום החשייעי עב'יל:

ונדרות אסית' סימן רמב"ם שהובא מוקד להדר כי משה מירושלמי מגילה פרק והקורא עומר ספרה ה"א בעזרתו תיקן שהרי אפיק פה בערבי שבתות אבל ליתא שם שבתות משכנת, ורואה שהוא מוסיך עפ"ז היישולמי שבת פ"א ספר חי מה בין פה לבין בתשיל בחשיל ורכו לאכול רוחה פת אין רוכו לאכול רוחה חמן אמרדין פת חמאת חמאת ביצה ודם נשאולן פת חמאת יבו עליו חולי לו והוא מין קדחת, ובכן שפיר צדקה להשלמים לאופות בכל רשותו שליא יבוי י"ח פת חמ לסייעות הנדרב: ז) נב' הו נורפה עם דודיד בע"ה הגיסא, "ביבל. השנה" וככ"ב בחידושי מהרש"ל לטור שכץ:

ב) עיין בהגחות והעדות א' ו-ג'. ג') עיין מהזין ברכה סימן רב ב שבת ודכדי תומוהים דבתקנת גזירות לא נאמר אלא שתהא משכמת ואופה פירש ר' ש"י בז' שום שהוא גזירה לאופה ובל' כבב' הומכמים פרק כא מולכת אישות הלכה ה' ובגמוא אמרו שהזהר פט מצוריה לעישים באופן ובש"ס ופוסקים לא נאמר בעורב שבת, הנה אמר רבינו יונהן מוכ בשתה מקובצת שם ב' ב' ק' כתוב שיש מפרשים ממשכם ואופה בעורב שבת כל ימי השבעה כדי שהזהר פט מזורה לנוינו לכל ימי השבעה עיי'. אבל על מורים קשה; ובפרט דודיק מא' גזיסתו בעורב שבת ליליאן בש"ס ומברואר דאיו' ללבוד שבת אל' משם עניים, והעילה פורח הא מה שכחוב בגונודה ב' ק' פרק מרכזה א' ק' בא' משכמת ואופה. בכרוב שבת משמע דרכ' נהר' נדרס (מווכ באליה רכמה סימן ר' מבוז ?) וצ"ג בפמ"ג ייטנו ר' מב אשל' אברהם פ"ג' מש"ב ב' וזה עניין נשכח

27

רב ברוך חיים סימאן
ראש ישיבת *

לע"ג מוריינו הרה"ג ר' שלמה דילמן צ"ע
שרבבצי תורה בישיבתנו הדרשו
במשמעות נפש גדרה שיטות רבות
והעיר בה רוח תורתה של הדור השני
תג'גב.

בעניין פת עכו"ם*

← 7. חגדרת פת עכו"ם

נחלקו הראשונים בהגדרת איסור תול' של פת עכו"ם. שיטת הר"ן (מס' עז' דף יג: ברפי הר"ף) והטור (ריש סי' קיב' מבואר בכ"י שם) היא שאם העכו"ם הוא בעל הקמפה (עיין במתה יהונתן סי' קיב') ולש וערך את הבזק הפת היא פת עכו"ם, אך ע"פiscal האפיה היתה ע"י ישראל. אולם, הר"ם (פרק יז מהל' מאכלות אסורות הל' ע' כמבואר בר"ן הנ"ל) חולק וסובד שהגדרת פת עכו"ם היא, פת שנאה כולה ע"י עכו"ם, ואין חילוק באופן עשיית הבזק.

הר"ן מסביר שמלוקת זו תלויות בפירוש רבוי הגמ' (מס' עז' דף לח). הגט או אמרת שיש ג' מלכות בעשיית פת א) הרלקת האש ב) נתינת הבזק בתנור ב) חתית הגחלים. אם הישראל עוזה אחת מהמלכות הנ"ל הפת מותרת. הר"ם לומד שהגמ' רנה בנגע לאיסור פת עכו"ם. החידוש בכך הוא שאפילו אם חילק מהאפיה (מלאה אחת) נעשה ע"י ישראל הפת מותרת. הר"ם (שם) מוסיף שאפילו זריקת כסם, שהוא רק מkeit' מלאה, משמשת בתור היכר ומותרת את הפת. [עיין ברא"ש פ"ב סי' לג ובר"ן טו: ברפי הר"ף ר"ה ואთא שתמהו בו. ועיין בש"ך סי' קיג סק"ח שכותב שהתחיד של דרייקת כסם אינו מדינה רגמ', אלא מחלוקת מנהיגים רבן בני אי' ובין בני בבל מבואר ברא"ש ובטור].

אמנם, הר"ן לומד שאע"פ שהגמ' עוסקת באפיה פת, אין גדרן הגמ' איסור פת עכו"ם, הגמ' מדברת בbezek שנעשה ע"י ישראל, ואין בו איסור פת עכו"ם. הר"ן מחדש שbezek שנעשה ע"י ישראל ונאה כולה ע"י עכו"ם כלל באיסור שלקות

* רבוי תורה אלו מתלבנו בלימור עם תלמידים בבית הקיע (חשי"ס) דישראל העזיר דהלקרטט

ד. גדר עיקרי מצות חיון:

והנה נתלוغو הגרמ"פ והగרי"ז ווינברג בגין מצות חינוך שחוץ'ל תיקנו לקיים המצויה כתיקינה, ועמדו ע"ז שהיגר קפן פטורה מלעלות לירושלים אע"ג שיתרפה בשיגריל, הנמר"פ (אגורי"ט שם) ביאר שוח'ל תקנו שיקיים המצויה כאילו הי' גROL, כלוי לנוהג בגROL. והגרי"ז ווינברג (שידי אש, שם) ביאר שמוסטל על הקפן לעשות המצויה באופן צורה שהగROL יקימו. והם רבו על לימוד קסמים וקטנות ביחס שהגרי"ז אשר מטעם שתקנים צדיכים למלמר באופנה צורה שהగROLים למלמרם. והגרמ"פ אשר מטעם הבנתו ברכבי הראב"ן שמצוות חינוך להרגלים למוצה וכעין דברי הגרי"ז. אמנם כתוב שאילו היינו סוברים בראשונים וסוברים כהריב"א שמצוות חינוך הוא לחייב הקפן כאילו הוא גROL הי' מקום להתיידר הקטנים למלמר ביחס לרשותם שבעינן שנגנו כולם בגROLים, וגROL-בלי' יצד או הרוחרים אין לו לחוש מלשתת אצל נשים.

וכר נועין בלשונו של הריב"א נראה שהוא היה ספק אצל. ע"ש שמעלה ספק ברא"ן וזה שיקיימו הקטנים מצוין. בתקיון, אם זה מטעם שכן תקנו מצות חינוך ע"פ חנן לנער ע"פ דרכו או מטעם סרך הבן שהחשש רכשיגריל יכשל בקיום מצותיו, ואסור להחן בנו שלא ע"פ דין. ולכאורה אם חוץ'ל החשש לדרכו בנו כרבוי בעל השעריר איש מסתבר שתיקנו שיקיים התקפן המצויה באופנה צורה שיקיימנה בשיגריל. אבל אם חוץ'ל חיבבו הקטנים מודבנן במצוות התורה המוטלות על גROLים וזה כוונת הריב"א במה שמביא הפסוק חנן לנער ע"פ דרכו - דהינו ודרכו שעמיד לו לכלת בה - מסתבר כרבוי הגרמ"פ שיקיים כל המצוות כאילו הי' גROL עכשוו, אפילו אם מצב שונה ישנה את אופן הניגוג.

(בישול עכו"ם). אולם, הרמב"ם סובר שכן באפיית פת עכו"ם עכו"ם אסור שלקות, שהרי זה גופה האיסור דפת עכו"ם.

ב. פת קטנית

הבי' והרמ"א (ס"י קיב סע' א) תביאו ש"ת הרא"ש (כליל יט סי' כא) שפסק שאין איסור פת עכו"ם בפת קטנית כיון שאינו מוחמת מני רגן. והוסיף הרא"ש שאין בפת זו איסור שלקות כיון שאינה עלולה על שלון מלכים. הב"י מודיען שאם היהת עלולה על שלון מלכים הייתה נאסרת ממשום איסור שלקות. אמנם, הג"א (ס"י קיב ס"ק ד) כתוב שאיפלו אם היהת עלולה על שלון מלכים לא הייתה נאסרת ממשום שלקות כיון שתת אינה בכלל גזירות שלקות.

שיטת הג"א מובנת היטב לפי שיטת הר"מ בג"ל שאין איסור שלקות בפת, אלא שהג"א מוסיף ומורשת שאיפלו פת קטנית שאינה מוחמת מני רגן ובכל התורה כולה אין בה שם פת, מקבלת שם פת להוציא מהאיסור שלקות. אמנם הב"י והרמ"א שנוקטים שיש איסור שלקות בפת קטנית ג"כ פוסקים כה"מ עיין בש"ק קיב ס"א אמנם עין בדורכי משה שם ס"ק א ומה שמספק בזה אלא שסוברים שדרבי ור"ם שמוציאה פת מכלל איסור שלקות רק נאמר בפת מוחמת מני רגן.

ג. עיסחה שבילתה רכה ופת הבהאה בכניסה לגביה איסור פת עבר"ם כל הנזון הנ"ל הוא בנוגע לעיסחה שבילתה עבה במ"ו פט. אמנם יש פוסקים (ש"ק סי' קיב ס"ק י"ח בשם ת"ח להרמ"א) שסוברים שעיסחה שבילתה רכה אע"פ שנאה, אינה בכלל איסור פת עכו"ם. אולם, האבני ג"ד סי' צד ס"ק ג' חולק ומביא ראייה ממלכות חלה רקייל (יו"ד סי' שבט סע' ב) שעיסחה שבילתה רכה ונאה בתנור רינה כפת וחיבת חלה ולכן ה"ה שנכללת באיסור פת עכו"ם.

איברא, שמו"ר הג"מ זווילג שליט"א העיר בספרו (עם מדרכי סי' כא עמ' צא) ששיתת הרמב"ן (ריש הל' חלה) היא שرك עיסחה שבילתה עבה חיבת חלה. אמנם אי אפשר לפדר רבי הפסוקים הנ"ל על פי שיטתו זו שהרי בחלות חלה גם הם נוקטים שעיסחה שבילתה רכה חיבת חלה (ש"ק יו"ד סי' שבט ס"ק ב וגם הרמ"א לא הינה על המחבר בסע' ב). אולם, אפשר לומר שהפסוקים שתכתבו שאין דין פת עכו"ם בעיסחה שבילתה רכה סוברים שרק בפת הטענה שבילתה עבה חששו חז"ל

משום חתנות ואיסור ממשום פת עכו"ם. לפי זה נראה שאיפלו פת הבהאה בכניסה שנכללה באיסור פת עכו"ם (ומ"א קיב סע' ז) שבילתה עבה נקראת פת חסונה לפני הפסוקים הנ"ל (ש"ק י"ח). כמובן שהאבני ג"ד והג"ל סוברים שלא פת כללת באיסור פת עכו"ם ואיפלו פת הבהאה בכניסה שבילתה רכה.

ד. פת הבהאה בכניסה לגביה הלכות ברכות

איתא בש"ע (או"ח קמה סע' ז) שיש ג' שיטות בהגדות פת הבהאה בכניסה ע"ש שלכה כרבבי בולן, ועוד מבואר בש"ע (שם סע' ח) שאם אכל פת הבהאה בכניסה בתוך הסעורה שלא מהמת הסעורה כלומר שלא אכלו להשביע אלא לקינוחו (מג"א ס"ק כא ומשנ"ב שם ס"ק מא) טעונה ברכה ראשונה. אמנם, הביאור הבהיר (שם ר"ה טעונים) כתוב שרובו הוש"ע טעונה ברכה ראשונה הם לעיקך הרין, אכל כיוון שהוא מסופקים בכל סוג של פת הבהאה בכניסה אם היא באמת פת הבהאה בכניסה וטעונה ברכה ראשונה בתוך הסעורה או שמא היא פת גמורה ואינה טעונה ברכה ראשונה בתוך הסעורה (shorei). כבר נפרט בברכת המוציא שברך בתהלה הסעורה אין אנו מברכים ברכה ראשונה על פת הבהאה בכניסה בתוך הסעורה איפלו אם אוכלה לקינוחוআ"ב ה"יא פת הבהאה בכניסה לכל הרעות.

אמנם, שמעתי מכור"ג תגר"ץ שכטר שליט"א שלפי הרה"ג ר' משה פינשטיין וצ"ל (ש"ת א"ג"ט או"ח ת"ג סי' לג) שפת הבהאה בכניסה שעושים מרינטו שמלאה בסוכר ושמן וביצים, רינה כוראי פת הבהאה בכניסה וטעונה ברכה ראשונה בתוך הסעורה כשאוכלה לקינוחו. אולם, ראיתי שהרה"ג ר' שלמה זלמן אויערבאך צ"ל (מובא בספר ותנו ברכה לתורה"ג ר' שראאל פינחס באירוער שליט"א עמ' ט) פסק שדק פת הבהאה בכניסה שבילתה עבה היא בספק פת גמור, ולפ"ז עוגה שבילתה רכה הנאכלת בסוף הסעורה לקינוח היא בודאי פת הבהאה בכניסה וטעונה ברכה ראשונה. ונראה שהסבירו לפסק זה וזה שחו"ל רק תקנו ברכבת המוציא באכילת פת חסונה והיא פת שנאה מעיטה שבילתה עבה. סבראו זו ודמה לביאור שהצענו לעיל בשיטת הפסוקים שמי פת עכו"ם שייך רק בפת שנאה מעיטה שבילתה עבה.

ה. פת של' בעלי הבתים ופת פלטר

התו"ט (מ"ט ע"ז לה: ר'ה מכלל) כתבו שאיסור פת עכו"ם היה גזירה שכן הצביע יכולים לעמוד בה. בתו"ט (לה: ר'ה א') מבואר שגוזרה שלא נתקשה נתקטלת עכו"ם בעיסחה שבילתה רכה סוברים שרק בפת הטענה שבילתה עבה חששו חז"ל

אפילו ע"י ב"ר קון מן הראשון וכן מובה בירושלמי (ע"ז פ"ב הל' ח') שבא ב"ר אחר והתייד איסור פט מושם חי נפש.

אמנם, ע"פ שהותר איסור פט עכו"ם וגזרה לא נתבטלה לחולין. בוגם ובפוקים (מס' ע"ז לה; ושו"ע סי' קיב) מבואר שיש ב' סוגיה פט עכו"ם.

א) פט של בעלי בתים – שנאה ע"י העכו"ם לצורך בני בית.

ב) פט פלטר – שנאה ע"י העכו"ם למכור בשוק. האיסור בפט של בעלי בתים שיש חש גודול של קידוב וחטנות. נשאר (סי' קיב סע' ב וש"ד ס'ק ח בסוף, רבינו) והאיסור פט פלטר נתבטל.

אמנם, נחלקו הראשונים באיזה אופן נתבטלה הגירה של פט פלטר. שיטת הר"מ (פרק יי הל' מאכלות אסורות הל' יב) והשו"ע (שם) היא שfat פלטר של עכו"ם רק הותר כשאין פלטר ישראלמצו, ושיטת המרכדי (סי' תטל) והרמ"א (שם) היא שהותר הפט אפילו כשמיון פלטר ישראל (עיין בש"ד ס'ק ח מש"ב בביור מהח').

לכוארה נראה שבזה"ז שמצוים פלטרים ישראלים יש לפדרים, שהולכים בשיטת המחבר, להמיד לאכilo רק פלטר ישראל. אמנם, עיין בש"ת יהות דעת (חלק ה סי' גג עמי דלו) שכחוב שנרגו להקל לאכilo מפלטר עכו"ם ע"פ שלפלרים ישראליםמצוים, וצ"ע.

ו. פט הנאה בבית הרשות ומהות איסור פט עכו"ם

עיין בקבץ מסורה (חובות א' ניטן תשמש עט' גז) במאמרו של הרה"ג ר' מנחים גנך שליט"א ויוזא מדרבינו שלפי הגרא"ם פינשטיין ז"ל פט נקא בשם פט פלטר רק באופן שהישראל והעכו"ם האפה נגושים יחד ומילא שיח' חזש החנות. פט הנאה בבית הרשות ואין פגשה בין ישראל והעכו"ם ערך מפט פלטר ומותר לגמרי. לפי סברא זו אפילו הספורים שפוקים כרעת המתבר גו"ל יכולים לאכilo פט הנאה בבית הרשות אפילו במקוםשמיון פלטר ישראל (עיין במאמר הנ"ל במש"כ לגביו בכישול עכו"ם בבית הרשות).

אמנם, נראה שאלה זו תליה במח' הראשונים. עיין בתורת הבית להרשב"א (בית שלישי שעך שביעי צב: וצג), שכטב ז"ל ומסתברא לרבת מעיקרה אולין בהו

להקל ולהחמיר, והלך פט של פלטר שנמצאת ליד בעל הבית מותרת ברומייקוד ופט של בעל הבית שנמצאת ביר פלטר אסור רמייקרו וכו' עכ"ל. בלומר הרשב"א סובר ששתת חולות אישור פט עכו"ם היא שעת האפה ואם אפאה בעל הבית אסורה ע"פ שהישאל ל Kohach את הפט מפלטר וכן אם אפאה פלטר, הפט מותרת ע"פ שהישראל לקחה מבעל הבית.

אמנם, הרה"ה בברך הבית (שם) חולק וסביר רבתה הסוף אולין שהוא השעה שהישראל ל Kohach את הפט מן העכו"ם. לפ"ז זה אם הפט נאה ע"י בעל הבית והישראל ל Kohach הפט מפלטר הפט מותרת ואם הפט נאה ע"י פלטר והישראל לקחה מבעל הבית הפט אסורה. הרה"ה מסביר שכיוון שאיסור פט עכו"ם הוא ממש חתנות א"כ קידוב הרעת הוא בגין הנטישה בין ישראל והעכו"ם ולפ"ז אם המוכר הוא בעל הבית יש קידוב הרעת ואם המוכר הוא פלטר אין קידוב הרעת.

הרה"ג ר' יצחק סונא שליט"א העיר שלפי הרשב"א נראה שאיסור פט עכו"ם הוא איסור חפצא שחול בשתת האפייה ולפ"ז הרה"ה הוא אישור גברא' ממש חזש החנות של בשעת הקניין. לפי הרבדים הנ"ל יוצא כיון שהשו"ע (סי' קיב סע' ז) פוסק בהרשב"א (עיין בש"ד ס'ק יב במה שהעיר מרובי המחבר סע' ג) פט עכו"ם היא איסור חפצא משעת האפה. ולפ"ז זה צ"ע על הסברא הנ"ל שיש עדיפות בפט שנאה בבית הרשות מפט פלטר דגילה שהרי כיון שכבר נאה ע"י הגוי בבית חרושת ונעשה חפצא של אישור (כאן החפצא של אישור הוא אישור פט פלטר) לא פקע שם זה ממנה ולא משנה באיזה אופן היה הלקוחה.

ז. טעם בעיקר בפט עכו"ם

הרה"ג ר' מנחים גנך שליט"א העיר במאמר הנ"ל (עמ' פר-פה) שיש גובל יסוד בין אישור שלקות (כישול עכו"ם) לאיסור פט עכו"ם. אישור שלקות שלפי דש"י (לה: ר'ה והשלקות) הוא ממש חזש החנות וגם ממש שיאכלינו וברים טמאים (לה). ר'ה מרדבנן) הוא אישור חפצא. אולם פט עכו"ם שرك נאסר ממש חזש החנות והוא רק אישור גברא. לפ"ז העיר במאמר הנ"ל שכיוון שאיסור פט עכו"ם אינו אישור חפצא לא מצינו דין של טעם בעיקר בפט עכו"ם אלא אורובה מצינו בש"ע (קייב סע' טו) שמי שזorder מפט עכו"ם מותר לאכilo בקערה אחת עם מי שאינו נזיר ואינו חושש ממש טעם של פט עכו"ם. ועור העיר שלא מצינו דין של הכשר בלים בפט

עכו"ם משא"כ בבישול עכו"ם מציין שכבר נחלקו זהה דבאותה (רש"ב"א בתורת הבית בית שלishi שער שביעי מזריך והוראה"ה בפרק הבית שם חולק ועיין בש"ע ס"י קיג סע"י טז בהוא).

הנה לגבי מהות איסור פת עכו"ם (איסור חפצא או איסוד גברא) כבר הבנו לעיל שהיה תוליה במת' הרשב"א והרא"ה. ועוד אפשר לומד שבאמת יש איסוד טעם כעקר בפת עכו"ם כמו בבישול עכו"ם (לשיטת הרשב"א שיש רין הכשר כלים בבישול עכו"ם) ומה שהתריד הש"ע (ס"י קיב טע' טו) מקורו הוא מותוס (לה: ר"ה מלול). ועיין בפרי תואר לבעל האוח"ח הקחש (בספר פירות גינסרג ס"י קיב סקי"ג) שכח רין וה מובה בתוס' אוחדי שכתבו שאסור פת עכו"ם לא נטפס. המשך רבבי התוס' הם שבאמת בגזירה הראשונה של פת עכו"ם שאפשר שיש בוה"ז לפת של בעלי בתים נכללת גם איסוד טעם כעקר (ואין חילוק בתוקף הגזירה בין פת עכו"ם לבישול עכו"ם). אלא כיון שלא נטפס איסוד פת עכו"ם ומיעיק הרין יש היתרים בפת פלטר אין להחמיר בה באיסוד הטעם. לפ"ז אפשר שבוה"ז יש ג"כ איסוד טעם לגבי-פת של בעה"ב שלא הותר אסורו. (בביאור רבבי ריש"י לגביו סבת אסור של בישול עכו"ם עיין בב"ח ריש"י קיב).

ח. בבוד אורה ומוגהג מטעם נרדר הש"ע (ס"י קיב סע' יג) מביא בשם הרabi"ה (ח"א סוף ס"י קיא) שם' שנודה מלאכול פת עכו"ם שאוכל יותר עם אורה שניינו גודר ועל השלון מונה פת עכו"ם שיפה מפת ישראל המונח שם יכול בעל הבית לבצע על פת עכו"ם היפפה. הש"ך (ס"ק בא) כתוב שכחדר אין אורח במקורה הנ"ל קייל (שו"ע או"ח ס"י קסה טע' ה) בהשר מקצי (תוס' ברכות לט: ר"ה אבל) שנסלקים פת עכו"ם היפפה עד לאחר ברכת המוציא. אמנם, כאשר נמצא אורה, מושם כמובן מותר לבעל הבית לבצע על פת עכו"ם היפפה.

עיין בספר חולקת בנימין להריה"ג ר' בנימין כתן שליט"א (ביביאדים עמי' מט) שהביא שהבית מאריך (או"ח ס"י קסת) הקשה ראנך הותר בעל הבית לבצע על פת עכו"ם הרין כיון שנודה מפת עכו"ם, רין זה האלו ממנה טוב שתהייב לקיים מדין נרדר (שו"ע י"ד ס"י ריר סע' א). ותמי' החלקת בנימין (ביביאדים שם) שייל שבאורפן זה

לא קיבל עליון הנוד וכמו שمبرואר ברמ"א (או"ח ס"י תקסוח סע' ה) שהמתענה בה"ב או עשי"ת ואירוע בדעת מילה בימים אלו מותר לאכול וא"צ התרה (עיין בש"ך י"ד ריך ס"ק ב).

יש להזכיר כאן גם החירוש של הרגול מרובבה (ס"י ריך שם) שמנาง' לוטב מטעם נרדר רק צדריך התרה אם רוזזה להפסיק ונגהגו הטוב مكان ואילך. אמנם, אם ריק מפסיק באקרים' בועלמא אין צדריך התרה. לכן בנידון שלו שرك מפסיק ממנהגו הטוב בפעם והו אינו צדריך התרה נוראים. לכאורה רבי הרגול מדבבה ריק וגיטנים להאמור כיון שמנาง' מטעם נרדר והוא ריק באיסוד ביל' יהל' מודרבנן כמבואר בגמ' (מס' נידדים טו). ובין ריק החמיין להזכיר התרה נורדים אם רוזזה להפסיק הנגהגו הטוב לגדר.

ט. פת ישראל בעשיית ובשנת וו"ט

יש כמה זמינים בשנה שמזכינו בפוסקים שנגנו לייזר לאכול פת ישראל. עיין בטורת או"ח ס"י תרג' שמביא מתיירולשטי" (פ"ק שבת הל' ג' עפ"י ביאורו של הראי"ה) שיש להחמיר בעשיית לאכול חולין בשבת והוסיף הטור שעפי"ז נהגו באשכנו לייזר מפת עכו"ם בעשיית (עיין בש"ך ס"י קיב ס"ק ט).

נוסף לכך עיין ברמ"א (או"ח ס"י דמבר סע' א) שכח שמטעם כבוד שבת וו"ט נהגים לולש כדי שיעור חלה לעשות לחמים לבוצע עליהם בשבת וו"ט. המנו"א (ס"ק ד וכן מובא במשנ"ב ס"ק ו) מפרש שמכחה מרובי הרמ"א שיש לאכול ריק פת ישראל בשבת וו"ט ולכן יש צורך לולש כדי שיהיה פת ישראל מזוי אצלו. אמנם, האליה רבת חולק וסובר שענין עשיית החלמים הוא מ דין כבוד שבת וו"ט. אבל בשבת וו"ט עצם אוכלים מלחמים אלו ומפת עכו"ם.

הנה אפשר לומר שהחומרה הנ"ל של הטוד לאכול פת ישראל בעשיית והחומרה הנ"ל של המג'א לאכול פת ישראל בשבת וו"ט שונות. נראה שבעשיות הענן הוא לייזר בגין רוחו של פת עכו"ם ואפיילו בפת פלטר. אמנם, בשבת וו"ט יש אכן עניין חיובי לכבד את השבת וו"ט ע"י אכילת פת ישראל. לפ"ז אפשר שיש ג"מ בין הומנינים הנ"ל והוא שלפי ההתיר לרעל שיש עיריפות בפת שנאהה בבית חרושת מפת פלטר דגילה עיריפות זה רק שיכת בעשיית שמחמים באיסוד חז"ל ובבית

חדושת אין כאן השש איסור כלל. אמנם, שבת ויום שhort ענין חיברי לכבר השבת ויום עלי מאכליים חשובים כגון פת ישראל, ייל שפט הנאהה עלי ערכם בבית חורשת אין בה חשש איסור היל של חתנות אבל המעלת של פת ישראל גם אין בו.

הרבי צבי שבטר

ראש ישיבה גודאש והבולע עיש מרכז וערינה בע"ז

ב' הערות לדינה בדין סילוק מהיצה

א] תיקון עירובין החמיר שלא להעמיד הקנה תוך רה", רביהו כמאן דמליא רמייא, והקשו עלי האחרוניט, חרוא, רלא קייל' כרבי בוה, ועוור, רוף' רבי לא סיל בכוי אל ברה"י מקורה, והנימיות הרי החמיר אף' ברה"י שאינה מקורה. ובתשובה אבב"ז ביאר דכונת התק"ע העיטה באמת לדין הגמ' רעהובין (צב) של סילוק מהיצות. ואף שבtab בתשי' חבצלת השرون שאבוי הגאון מעולם לא הי' חושש לחומרת התק"ע, וכן שמעתי (במודומה למן מתג'ר מעניאל זיל, שהעולם לא נתנו לו להוש לחומראו זו, מכ"ם כמודומה לי שבתשוי' בית שלמה כתוב שנגגו בכל המקומות לחוש לחומראו זו, ולא רק בנגע להעמדת הקנה תוך רה", אלא אף בטגע להיכא שהוט העזוב עבר דרך רה"ז. ואף רלפערמים החוט עבור ע"ג מבונית (העומרת בחרוב) אשר רינה כריה", בפשוטו נ"י לומד, שמאחר שהמכונית אינה עומרת שם במיקום ההוא אלא באקרה, משא"כ חוט העירוב - שעומדת להשאר שם בקביעות, אין ציליכים לחוש ולומר שהעירוב שלנו אינו יכול ליכנס לתוך הרה"י האחדת, אלא אדרבא, אומרים שהורות של המכונית אינה יכולה ליכנס אל תוך הרשות של העירוב. אך במקרה שיש תחת חוט העירוב רה"י העומדת שם בקביעות, כגון תבית גדרולה המחברת לקרקע - שיש בה רעד"ט ורינה כריה", או בית, או ח:rightן שיש לו שיעורי רה"י, לבוארה הי' לנו לחוש לחומרת התק"ע הב"ל, ולפסול את העירוב. ויש שטענו, שהי' לנו לדין את כל החביטה כולה בקנה; כאשר נהגו בכ"ם בא", אלא שכואורה זה קשה, שמאחר שהמחיצות הרה"י עלולות עיר לתקיע, וכל אותו המקומ יכול מסויל הו, א"כ נמצאו רחות רוק עבור (עפ"י – דין) עיר מקום החביטה ולא עיר בכלל, רדא"א ליכנס אל תוך רה"י האחדת, וא"כ נמצאו שחוט העירוב הוא מן הצר בלבך, רעפ"י דין חלק החוט שעובר ע"ג החביטה א"א להיות לו דין של צווה"פ (מטעם דין סילוק רשות), ולפ"ז הי' נראה שללא הרוצים להחמיר כרעת התק"ע, שאין להם להשתמש בחבות גדרולות הנ"ל.

(ב) לס' חיימס סיימאנן, תשנ"ג)

חוקות

פרק ל'

תשמורו

המושך לישראל המצו בימינו אין משום בישול עכ"ם, ובן המנהג להקל כרבביי, (ז) ויש שוקלו מטעם זה אף הכל עכ"ם העשוה בכות חירותה כדי למכוון שאין בו משום בישול עכ"ם, אלא שאין להקל בדבריהם.

(ח) ומטעם זה האוכל ברוב בתים מלונות, מסעדות, אולמות לחתונות, ושאר ביזוא בוה, שידוע שרוב החבטים והעכברים עכ"ם, אלא שמקפידים שישראלי יברא האש, לדעת הרמא מותר האוכל שם לחתילה, ולנהנים בהשו"ע יש אמרות שMBOLים לסמך על צירוף שני הרכבים, שם היישראלי מליק האש, וגם העכברים שכיר של היישראלי והאוכל מותר.

אחד גרע, הרי גם בהם כיון שבשלוחות בבית ישראלי לא שייך חתנות ושם יאלנו דברים וככלטור שבאומנותו עסיק לייכא משום חתנות, וכדרביד איבא חידוש נдол והוא רבישולי עכ"ם אין איסור כלל בפלטר, וכמ"ש בהמשך דבריו דאי למחמירם בפת בישול שרי כיון ריליכא בוה משום חתנות.

אללא דילכא' מדברי הראשונים ממשע דלא בדורני, הדא כתבו הראותם דהטעם דשווין פט פלטר הוא משום דפת הוא חי נפש, והוי גוירה שאין דובץ הציבור יכולם לעמור בה, וא"כ גבי בישול שלא חי נפש אטור בפלטר, וכמו שהקשה הרכמי יוסף שם, ועוד יש להקשוט והיא כיון שבאננו אוות קורתה כתבו חלק הרשב"א בצייר דעת ר' אברהם, דלא מודר על בישול עכ"ם בבית ישראל, ובפי שהבאנו משום חתנות, וככלטור שהר"ח כתב לאסדור בשפהו עבריים אף ריליכא חתנות, ומטעס זה גואה לרינא ראין להקל בוה, וכמו שתלך בדרכיו יוסף שם על דבריו, אלא ולפוקים שבאננו אין מותין במקלים בבית ישראל, כיון ריליכא זיש מקום לזרם דאי לחתנות גם במקלים בוה כיון ריליכא בוה חתנות, אף שבוה גרע קצת שלו חי בבית ישראל מ"מ מתנו ליכא בוה, ושכן ירעד על כמה הקשרים בימינו בתיל שטומכים על הירוח זה וככל פלטר ובית חירות ליכא בוה המשדים כיון שהם מஸילות בתי ישראל, אין לחתנות בוגרים להקל, ומטעם מהנוגדים כהשו"ע שמקלים בוה אין זה גראה דאי הנוגדים כהשו"ע שמקלים בוה אין מהחלה בדים, כמש"כ בנה"ג בשלונן גביה ורב פלטר. שהאננו, ולנהיגים כהרמא"ג משמע דיש להקל בוה גם לחתילה וכפי שמשמעותו דרבין המהgap.

ל"ז בן כתוב מההוריות טהון בתשובות ס"ק ס"א כפי שהביאו הרכמי יוסף ס"ק ק"ב אותן דקהשה שם ריליכא מה הטעם שמתוין פט ט"ז דיש מהראותם שבאננו כ, ושבדרביהם הביא פטרא, חיפוי ליה דאי בא איסוד מה איכא בוה

חוקות

32

תשמורו

בישול עכ"ם

חסה

ין. (יט) וכן בכל מני קופסאות שמרורים הנמכרים בימינו, שרוב הפעים אין ישראל מנים על האש אלא רק מבער האש, כל שאין המאל שבתוכם נאכל ח' אלא טען בשול, כל מני ירקות דני מונה וכיוצא בהם, שט' עולים על שולחן מלבים. לדעת הרמא מותרים לחתילה, ולנהנים בהשרע דני כסעיף קודם שהתקולים יש להם על מה לספר, אלא שם נאכלים ח' כיפורות מטבחים סורינם וכיוצא כוה, מותר לבל הדיעות לחתילה.

מקומות, ובפרט בהה והספק הראשון ברכר שפחות עכ"ם, הא בשו"ע ג"כ הכא דעת המקלים כוה, וכיון רכל מירון זה אינו אלא בכישורי עכ"ם רידע שהבעוד האש לא מהני, ושכן נפק בוש"ע ושבן דעת הגרא"א, אלא דידוע מש"כ חלק מהפוסקים והקלו בו בכמה דברים, כיון שאן לו עיקר מהוודה, ובעודות בישול עכ"ם, שיבואר لكمן זאת לע"ז, וכן איסור כי דעת הראשונים דישראל מליק האש, וכן דעת הרמא מותר לבל דריש מוקם גודל להקל כוה, בפרט מארח וזה טירח גודלה במימי לאסדור ליציר לאלול בכל מקומות צירורים אלה, ושכן כייתה רעת חלק ה סי' נ"ר, כתוב להקל בוה מטעם ספק ספיקא, וכפי שהארכנו דמלבד זה איכא כוה צדדים להקל להודרים לסמוך כוה.

(יט) בן הוא דגון ככל מני שימורים הנמכרים בימיין, דידוע ודרכו המקומית אין דין להקפיד שישראלי ייטה התכשיל על האש, אלא שהישראל הוא מכיר את האש, הרוי דום כוה כפי שהישראל אוות קורתה, והא אף בלא שישראלי מליק האש, לא נרע זהה מעכ"ם בבית ישראל דכתבו הפסוקים ריש לסמוך על זה, ואין לחתום ביד המקלים, והא כל מוקמות אלה אייר שבעה"ב ישראלי וריך הפעול להקל כו, א"כ לבא בנידון זה דבית מלון ושאר זהה, א"כ לבא בנידון זה דבית מלון ושאר המיקל אף במנגה זה, ושאן לחתום בנהוגים להקל כו, א"כ לבא בנידון זה דבית מלון ושאר מוקמות, הא אף בלא שישראלי מליק האש, לא נרע זהה מעכ"ם בבית ישראל דכתבו הפסוקים ריש לסמוך על זה, ואין לחתום ביד המקלים, והא כל מוקמות אלה אייר שבעה"ב ישראלי וריך הפעול להקל כו, א"כ לבא בנידון זה דבית מלון ושאר הירושלמי מועללה, ומ"מ ביון שהרי בוה בית ישראל, והא בית החירות שיך לישראלי, ובזה כתבו האתרונים וראיון למחוזה במקילים, וגם הירושלמי בישול עכ"ם, וכן מטהעט שהם לא עושים זאת ברכזונות, אלא כיון דרצו בין לא ירצו של להקל בוה מיעקר הרוי, לבה"פ להזרצים לסמוך ע"ז כמ"כ הרוב פעילים דין לחתות, וכפי שהסבירא שם דאי בשיידר ליום אחד דינא הכא.

ובוה שמצוות עוד הירח והוא השישראל מליק האש, דגון בוה דעת הרמא"ג להקל הכא לרינה, אף רדוב הראשונים לא ס"ל הכא ובשו"ע פט לאו הכא מ"מ הו יז להקל, ובפרט לפי הירוד ריש מהפוקים שחכbero דעכדרין ספק ספיקא, אף כשנשי הספיקות ננד חור השיע, ושכן דעת החיד"א במחזק ברכה סי' נ"ב סק"ה, ושכן דעת שהבאנו לעיל אותן י"ז מרובי המהירות דס"ל ריכוון ריליכא כוה משות חתנות, הרין בוה כמו בבית ישראל, ויש שטומו על זה אף לדינא.